

ms.

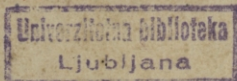
606

ms. 606

Gregorčič, Simon:

Permi iz l. 1864-1880

ms. 606

pag 5; kat. zvrck: Kratkoročna novela

1898

na 218

IV. Kratkoročna

Oremou una! ydajot.

20

po 42

Rekopis 5 kat V. 2000

1)
P. I. zv.
otr. 3.

Moje gosli

Sg 1867, 39.
R. G.

Čemur mi gosli, gosli zlate,
Sreberne strune, slonast lok?
Je, slavna Vila, so le zd-te,
Na jih nazaj iz mojih rok!

Ja javora mi gosli zreži,
Po takih narod koperni;
Na nje mi strune tri privéži,
Romacih glasov strune tri.

Je vroram, domu vedno vérne
Ognjeno, krepko naj doné,
Priaz ljubozni neizmérne,
Ki vnema mlado mi sercé.

Ja šel od sela bom do sela,
Ter k goslim svojim pel glasno,
Da pesem bo duhove vnela,
Da serca vnela bo živo!
plamno!

P. zv. II. 7: (Z vencem tem ovienam Slavo!)

Rok. I)

Nov. Glasnik 1864 pag

SG 1864, 325/6 št. II

326.

Iskrice domorodne.

Tip 7

I

Zlate zvezde so bliscijo
jasno z nocnega neba;
Zelje moje k njim kljuje
iz gorecega srca:

Skednjo rac med vami plava,
svitli luci, to oko,
ker ^{kar vse svet} lepoto občudava,
ki obseva vse nebo.

Čol stopite, jasni sviti,
kar najlepše vas plamti,
Čajte v venec se povite,
Kot ga svet se videl ni!

Z vencem tem ovijem glavo
Devi, ki sem kdaj vnet,
Z vencem tem vvenčam Slavo
Njo najlepšo vseh deklet!

P. I. 9.

Sf. ib. 7. III.

Rok. 3)

II.

II 9

Eno devo le bom ljubil,
 Eni vedno xvest ostal,
 Drugi nikdar ne bom snubil,
 Nigdar drugi serca dal.

Lepše ni v obrogu zemlje;
 Mila, ljuba je tatko,
 Da jo zlati zor objemlje,
 Da smehlja ne ji nebo.

Čistost bela jo odeva
 In xvestoka pras je njen,
 Blágo verčice ogreva
 Jej ljubekni svet plamen.

Kjo le bom ves čas življenja
 Ljubil iz serca globin;
 Ljuba moja je Slovenja,
 Jaz sem pra slovenski sin!

P. IV. 69. (st. 1.)

Sg ib. st. IV.

Rok 4

III.

v IV. st. 69

Ki se vstala rujna zgraja,
 Raz pa vže na goro spiem,
 Polno nad vrcé mi vdarja,
 Krog po domu se oxiem.

Oh, moj dom se tema drije,
 Megla narod moj moré;
 Solza mi oči xaliže,
 V tugo se vrcé vtopi.

Beži megla, mrák izgini,
 Ra xarem premili dom,
 Ra po dragi domovini
 Vine slavske videl bom.

Vjini & visine bom sporičil:
 Noč minula kmalo bo,
 Kmalo bode dan napičil,
 Solnce jasno vstalo bo!

5
59. 16. št. V.

Rekopis. 5

IV.

za V. Zverek

13

Krasna cvetka nežno klije
Še iz groba žalih tmin,
Jasen aar iz nje nam sije,
Lajša tožnost teh strazin.

Wim, ki slavo so ljubili,
Slava gatakaj jo vsadi,
Da na zeleni gomili
Vedno jim sladko duhti.

Cvetka ta sumljaje pravi,
Da je domov vedno vdán,
Da je vedno vdán bil slavi
ko ki tam je zatopán...

Sprejmi, Slava, vsa čutila,
Sile vse na tvoj oltár;
Láse nočem rožic, mila,
Tebi naj cveto vsigdár!

vsigdár

Glav. Glasnik 64, 1/1 R.V.

P. I. 4.

I² 2.

Sg ib. 7. VI.

Izvez. p. 2

V.

Prispos.

Zvezda jasna je migljala
 In vodila narod moj;
 Lepše ona je sijala,
 Ko vseh drugih elati rej:

Toda, oh, ka goro stóne
 Širje se ka temni gaj;
 Pravam svitli milijone:
 Verne-li se še kedaj?

A molčijo zvezde jasne,
 Za odgovor ne vedó;
 Dol & neba višave krasne
 Nemo na prašalca vro!

Pridi, zvezda naša, pridi,
 Jasne v nas upri oči;
 Naj moj dom te zopet vidi,
 Zlata zvezda srečnih dni!

7)

P. I. 6.

I². 4.

Sy ib. st. VII.

VI.

Č. R. 1907

I. 2v.
p. 3

Moje serčno boi skropite
Po planinskih solnčnih tleh,
Kakor seme so verzite
Po bregéh in po doléh.

.....
Pomlad iz kervi rodila
Cvetke tisočere bo,
Ter prijazno mi gojila
Svoje nečane hčere bo.

.....
Deve zorne, dečki zali
Bodo brali rože te,
V skite bodo jih spravljali:
Čevali jih na sercé.

.....
In sercé jim bo ogrelo
Cvetje vzraslo iz kervi,
Pa ra rad in dom plantelo
Bode jim do konca dnij.

Univerza

Prokofius 10

11 10

4. II. 5

II, 5⁵

SG 1864

325

Iskrice domorodne.

I.

Čedar žora se čez gore
Nam prijazno prišmekljá,
Rajski svet rumène zore
Z radostjo mi duh navdá.

Čez doline se razgrinja,
Venčá gláve naših gor,
Mene pa sladkó spominjá:
Tudi' plam' sije zor!

Spasom alatin dom ovija,
Temni mi jasni obráj,
Člati up mi o dušo vlijá,
Da nam lepši vstane čas! —

Žora, mlado tvoje lice
Nam ne skrij' se nikedar!
Ali' pač! et čez gorice
Nam pripelji dneva zár!

v IV 470

XII.

Rokop 11)

IV, 70.

59 1864,
358

Slavček je pogaj peval
milo pesmice drobit,
Glas samotno je odmeval,
Pevcev drugih ni budil.

Kor se čez nebo razlije
slavček, peva bož. sladke, slavček slaj. razgoli
Lirnomile melodije glas carstve melodije
Čitke druge vse zbude, Čitke druge vse zbude.

Krepki idaj
Zdravniki glas se zbori,
Pesni glas se pojo, (sper)
se glas o ateti doxi, kot krilaten spet tam gor
In pokor in pred njo. Vduso rajsko dost lijo.

Čujte, čujte sladko petje,
Ves domači gaj kivi,
Zlisa cvetno se prolete,
Znanste ga slavi vi.

Jskrice domorodne / Glasnik 1864)

SG 1864,

II 13 357.

Rokopis 13)

VIII.

X

Solnce mavrico divotno
 Pnè čez nêbo vzhôdno stran,
 Sedem bôj se v nji enotno
 stinji v prizor prekrasân.

„
 Oj kakô čar! se krasno
 Lúd vzhôčni venčaji;
 Paz na klčen tožnoglasno
 divno to prikazen eroi:

„
 Keino Solnce, ti si vstvaril
 Slavo, mavrico krasno,
 Sedem ji hišâ podiril
 In istôk ovenčal z njô.

„
 Glasno pač te hišre njêne!
 Kendar kj me stbi v srcé?

Bôje vse so dóge ene, /: boje mavrice so éne
 V ene pa se ne družé!

družé?

dóge Repubogel

Rok. 14)

IX.

II p. 15

SG 1864, 357

Stan nam krepka v far je dana
 Brez blaga dar nam dragi,
 To le knezi ti' Slovana,
 Da je vedno jak in blagi.

Zvestim vrata on zvestobo,
 Predajalciem srd in smrt,
 Čiti vrata, njega alobo,
 Ljubi sreča čut odput.

Jugoslavija prihajja
 Edaj med te, naš svetli car,
 Roke in sčace podaja
 Sprošnje srečo tebi v dar.

Ti osrečiti jo hoti,
 Bodi oči jo skrbeti,
 In ob miru biser bo ti
 In ob vojski krepak meči.

Tihá póhnoč zčrnjó tuje,
 Tajnomúra: plan in log, miser
 bledi mesec temno sijó,
 Spava, sanjó vse okrog!

A če vse odeva spanje,
 Brez moje se bedí,
 Kje ne blazó mi sanjó,
 Duh otóžni moj ne spi.

In kléčim voh gríc v noči,
 Lepa nad menój súnjá,
 Izvezdam arém in xdihi vroči
 Nó iz duše do nebá:

To prošnjó le volívi véni,
 G. ne molim jo za sé,
 Molim jo za dom nesrečni:
 Jasni avéde mu temné,

Rokopis

XI.

P II, 17.

SG 1864, 358

II 17

Bratje v kolo se vstopimo,
priat zdaj baba deono dej,
In priplavi prisojimo
Ljubav si na vekomaj.

...

Ena mati nas rodila,
Ena mati nas redi,
da, ploverji, matkam
Kse v ljubezni nas goji.

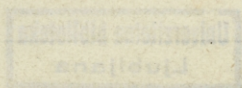
...

Kaj je ločena nas zibel,
Javski ali dravski tok,
Kendar kes ploverji je stala
Ljubla vsak je nje otrok!

...

Torej v kolo se vstopimo,
Roke, srca k zvezi zdaj!
Plimo tu si prisojimo
Ljubav bratško vekomaj!

...

P II, 19.

Rokopis 12

Vgaji!

II 19 19 1867

Čeb' v trilo, senčni les,
 sice sice toge polno;
 dihaj' rahli dih dreves!
 čri mi v dušo bolno.

Čeb' v trilo senčni gaj,
 sice sice, ač! polno;
 ti hladu, miru mi daj,
 leči dušo bolno!

1.

V tedi ves človeški rod
 omi potok sladki jiva;
 toga težki utrudi kôd,
 v tedi spet počiva.

2.

Ti drevo si že travnil,
 tiž ribka bilo moja,
 dom mi tudi bot stesal
 večnega potoka.

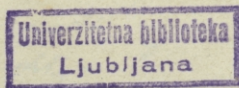
3.

A povej mi, ljub. log,
 jel. se padita vsake
 kôja narodnih bo tog
 Rakov sra mila.

^{ve mi li kali.}
 Oj potoka, ~~že~~ stoji,
^{Raste ti, že}
~~že~~ pogane tista jelka,
 ki plournostu kletih dni
 sreča bo ribelka?

4.

Gaj, poprej' miran in tih
 z listem lahko je zasumel,
 nadobudni drevo dih
 duh je moj razumel.

D IV, 70.

SG 1864, 358.

[Ivančičeva roka]

Rok. 15)

v IV. 200

št. 70

Bratje, oh, nikar kopati
Med tujinci groba mi,
Tam ne morem mirovati,
Tam pokoja za-me ni!

Lehji, ki me je rodila,
Lajte moj umrli prah;
Ana bodi mi gomila,
Ona me oddevaj rah.

(Kje oddeva naj me mah.)
~~občassca~~ tako jaz Jo)

Tik ob soci stoji grčak,
(rase)

Tam očetje moji spé.
Da bi tudi moje kosti
(Da kosti bi tudi moje,
Bratje, tam poivale!

Dom. M. 11. 11. 11.

Sl. Glasnik 1/1264

št. 12

P. II. 38.

Rokby

B 1871, 164.

Rabčyško jezero
Zelěno jezero / pri Rabčyni na Predelom/

Glej, jezero temno sred gorstkih vrhov,
 Glej, burne jezerske valove,
 In čuj, med hrumenjem, sumenjem valov.
 Je votlo doneče glasove!

Odkodi to votlo zvonenje doni,
 Ho sapa vihar na valove vali?
 In kodi ta kisa na prodi
 L valovi obdana povsodi?

Kjer jezero danes zelěno leži
 In temne valove preliva,
 Vasica ležala nekdanje je dni,
 Vasica in trata in njiva.
 In bister potoček, sumljaje na glas
 brizgal to vas je ko srebrni pias,
 Zalijal cvetoče je polje,
 Da gnalo, rodilo je boljše.

Lepó o' lepó je to sílo bíló
In čedno čarís in premóžno,
A ljudstvo, oh ljudstvo je bilo terdó,
Prečútno, hudobno, brezbožno.
Kastory mu na vrata je vbogi terpin,
Kastory je poterkal otrok bolečin,
Mladila, zdravila 'ca bóli.
La tuge ni našel nikóli! -

La góre vtonilo je solnce slató,
In noč se vác dela iz mráka,
Po oxkeji stexici se roma nekdo,
Počasí kvasici koraka.
Kexnano ženico, sam Bog vé odkod,
Pretrudne nogé so prinesle do tod,
In ženi otrok po otročje
Se stiska v premekto naročje.

Pa mati je videti revnih ljudi,
 A lepa pa v cvetu života;
 Nedolžnost jej sije iz vedrih očij,
 Z obličja dobrota, milota.
 In detice nežno, oj dete mlado,
 Kako je to bilo ljubó in lepó,
 To detice malo tak' zólo,
 Ko da bi nebó ga poslalo.

„Prijetelji božji, daj oča dobrót
 Se dolgo vam srečno živét,
 O smilite naju se vložih sirót,
 Ki sama sva, sama na svet.
 Téma je vže zunaj ni veter in mráz,
 Počijeva naj se nocej tu pri vás:
 Kdor sprejme pod streho beráča,
 Nebó ga obilno poplačá!“

Od praga do praga s solxámi v očéh
Prosjači za nočno ležišče
A tukaj pri teh neobčutnih ljudéh
Lastonj si usmiljenja išče.

"Klič niste na boljšem, pojdite drugam,
Obójnim ni dosti prostora ta hram!"
S tem vsak jo od hiše odpravlja,
In mnogi se proutke pristavlja.

Vše zunaj vasi, vše na polji stoji,
Na mraki, na temi, brez hiše;
Pretrsa jej sapa ledena kosti,
In révica k nebu uxdíve.

"Oh, oče na nebu, ti oče sirót,
Skrij naju pod svojo mogočno prerót,
Na svetu je ni več ljubezni,
Ljudje so brezčutni, želéxni!"

Jax morda xaslihim, točiti ne smem,
 Da vèn me vodišo iz stanja;
 A dete, kaj ti si storilo ljudem,
 Da ljudstvo takó te preganja?
 Saj ti si nedolžna, sè angeljska stvar,
 Kalilo ti nisi nikogar nikdár,
 In vendar, sirotica, tebe
 So tudi pahnili od sebe!

Kje najdem ti gñjéndice, pticék, ⁱⁿ nočój,
 Kje hočem ti mehko postlati?
 Ja, serček preljubi, nikár se ne boj,
 Saj čuva ljubeča te mati!
 Ljubila v naročji te bodem lepó,
 In grela te bodem s dihanjem skerbno,
 Da mrzota obranini te tebe,
 A mene naj prótty le xebe!

Besédo vzdihljív zaduší jej globòk,
Serce se je v žalosti vstaplja,
Češ lice ulije se solzni potòk,
Udára za kapljò se kaplja.
Polzé siromakov so téžke solzé,
Gorjé ti nevsmiljeno ljudstvo gorjé!
Solza, ki sirota jo lije,
Oo néba za kazen upije!

Vše hoče se vleči na zémlo, - prazle!
Kaj sveti se ondi v bližávi?
Tam hiša samotna je, mati se k njej
Ž v upu i v strahu napravi.
Kdo ondi prebiva? Li upati sme,
Da najde na zadnjé člověštvo sercé?
Če hiša se ta jo odžene,
Potem ni več nade nobene!

Peterka .. Siv starček odklene ji kram,
 Ki luč ga berleča obseva,
 Otroci na slami počivajo tam,
 Uboštvo tu vlada in reva.

"Zavetja ne najdem, sirota nikjer,
 Podijo povsodi ko divje me žver,
 O dajte, vsaj vi ne pahnajte
 Od svoje proklezne me bajte!"

...

".. le noter, le noter i mati in sin
 Kopita, počijta se z nami;
 Pri hiši ni pèrnice, ne mehkkih blazin,
 Počivajta z nami na slami".!

K družinici dobri se vlečeta kdaj,
 Nad njimi pa plava nebeški čuvaj,
 In hišo, kjer tujka počiva,
 Pod svoje peroti zakriva. -

...

Cuj, xunaj pa dirje raxsaja vihar,
Od neba lijo se povodnji;
Žar šviga na žar in udar na udar,
Približal mar dan se je sôdnji?
In xadajci, o groxa, drobci potres,
Hrumenje, rohnenje do sternih nebés
Groxnó in strašnó se raxlega!
Kaj bode, kaj bode iz tega?!

Potihnil vihar in minula je noč,
In bajtico starček odklepa -
Kam xginila tujka pred zorom ji proci?
In kjò je vasica prelepa?
Ne hišè, ne stolpa, ne cêrkvice ni,
Kjer vás je ležala, jexéro leži,
Edina le hišica mala
Na suhem je prodi ostala!

Se danes ta hiša na pradi stoji,
 Od strašnega priča večera;
 Vse drugo ho v grobu globokem leži
 Mrtvo pod valovjem pexéra.
 Le včasí ho veter valove valí,
 Se xvon utopljeni ječé oglasi...
 Solrà, ki' si róta jo lila,
 Od neba jo kaxon sprosila!

Kokbo

Hajdučkova oporoka.

Zastáva sterta, skerhan meč
 Končan je boj strašno kosč;
 Bolgarska tužna prosta ni,
 Kastónj si tekla, draga kri!

Ob gordu ~~žam~~ na drevu opert,
 Sloni junak na lici - smert.
 Junak bledeči, blag Bolgar,
 Hajduški četi je glavár.

Hajduk se smerti ne boji,
 Umreti pa se ne želi:
 Zapolnil ni pravega se,
 Smert ne, to stiska mu srce!

Prehudih ran že ves sribán
 Se v zadnje abere ^{meč} se junák;
 Krog njega četrca stoji,
 Hajduk pa četi govori:

„ Strôk jaz nimam, bratov ne,
 Vi bratje mi in deca ste;
 Vam torej predno v smert zaspiš,
 Poslednjo voljo izročim.

Pustil bi rad vam kaj ^{kaj} spomin -
 A kaj, ko vse je vzel Turčin?
 Turčin mi je blagó pobral,
 Turčin mi hišo je požgal!

Zmetje moje - puška ta,
 Zlandár in samotresa dvá,
 Moj dom - Balkana verh visók
 In streha mi - nebá oblók!

Tor, - naj si brez zabládov sém
 Skleniti oporokó čém,
 Da bo govoril pozni vnuk,
 Kako zapuščal je hajduk.

Poglejte, bratje, to zemljó,
Ravnine glejte pod sabó,
Po njih lepó polje rodi,
Blíscé se mesta in vasi.

Oa, lepa je dečela ta
In národ čvèrst ji tod domá,
Pa, oh, to zemljè gospodár
Latíran, sušenj ji Bolgár!

La Turka to polje rodi,
La Turka se Terxán potí,
Turčin učiwa sad in cvet-
In polja cvet in cvet deklet.

Moj dom je lep, moj rod krepák,
La róbstvo ni rojèn junák;
Pač lepših, slávnih osóbd
Je vreden rod, ki biva tod!

„Prost mora biti prost moj rod,
 Na svoji zemlji svoj gospod“!
 Zato sem se Bogu zaklel,
 Svet dolg s prisego sem prevzel.

Zato sem živel, se boril,
 Večkrat za to vae kri sem lil;
 Terplenja, ran se nisem bal,
 Da le prostost bi domu dal.

A zdaj me xgrabi merala smert,
 Prečerta dragi mi nacert!
 Umreti, bratje, težko ni,
 Pustiti nade - to boli!

Junaci verli, vi x menoj
 Ste bili mnogokteri boj,
 Pustili niste me nikdar:
 Poil četi xvesti sem glavár!

Brók jak nimam, bratov ne,
Vi dediči po meni ste;
Bolgarsko v last vam izročim,
Kje svóbodi vas posvetim!

Har jáz prisegel sem nekdáj,
Spolniti vsak priséxi zdaj:
Za véro, za prostóst domú
Živite, mrite brez strahú.

To nado vzamem naj sêbó
Zdaj ho po černo grem zemljó,
Da v zemlji prosti ležal bom,
Da prost moj rod bo, prost moj dom!"

Na tla se vklone sto kolén,
Sto rôk zavrdigne nôž jeklén,
Sto gerl xedini glásov sto:
"Prisegamo ti vsi na to"!

Jaxá oblaka jasni ščip
 Na četo sine isti hip -
 Glavar vesel se v njó oxrè,
 Nasmehne se, - oči xaprè.

Na glas xaplèkal ni nihodó,
 Skrivaj pa jim rosí okó,
 Molcé žaluje xvesti tróp,
 Molcé se spravha na prokóp.

Štir klóde dá jim blíxnji lóg,
 Mladik germóvse tam okrog,-
 Nosila naglo naredé,
 Nerliča polóxi na njé.

Včc nema, gluha noč povsód -
 Kam pojde sprévod od ondód?
 Po stermi stexi stopa, glej!
 Ruhavna ni, da šel bi spréj!

Pogrebna pesem ne doni,
Le hlipi skox gorda ječe guči;
Ne sveti luč potkopnih sveč,
Gori pa xvérdie svet berléc.

Pri verhu so - xdaaj obstoje -
Lopate votlo xaxvené -
Kopati čuješ - to bo grób! -
Spet tiho vse! - Končán potkop! -

Ho drugi ni bil ta junák,
Ni drugim grobom grób enák:
Glej, verh Balkana sot stermán,
Nad njím hajduki je xakopán!

Mi gá je ljubil xíve dni,
Na grobu sveti Križ stoji;
Ni rezan kamen, tesan les;
En meč navpih, handžár počés!

Tam spi hajduk, on mirno spi,
A duh njegóv xívi, budú:
Mnohé borilcev se versté,
Gorjé ti bo, Turčin, gorjé!

Rose 69

B 1872, 162.

Sam!

Gorjé ma, ki v nesreči biva sam,
A srečen ni, kdor srečo vživá sam!

Zmáň-li, brate, mnogo od nebes?
Od bratov ne odvráčaj mi očes!

Duh plemeniti sam bo nosil boli,
A sreče vživá sam ne bo nikoli!

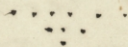
Odprí sèrcé, odprí roké,

Pliraj bratovske solzé,

Sirótam olajšuj gorjé.

Kdor pa srečo vživá sam,

Naj se solzé preliva sam!

P. I. 11.

I² 9

B 1872, 162

Rok 62

Mávricea.

Biser na lestva se spenja v oblak,
 Spušča se onkraj na zemeljski tlak.
 Mávricea pisana, božji prestol.
 Angeli hódijo gor in pa dol,
 Zlate krogulnice v rokah derže,
 Zemljo prečejno hladé in pojé.
 Gori na stoli pa Oča sedi,
 Kapljici vsaki svoj blagoslov deli:
 Pade na polje - rodi zelenjad,
 Kone na drevo - bogati da sad,
 Kaplja na nji da žito zlato,
 Kaplja na terti pa vince sladko.
 Srca se spušča na sleherni stvar,
 Kedar zaliva nebeški vestnár!

P.I. 12

I^o 10.

Zrk. 63

B. 1871, 180

Pastir.

T. 8

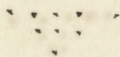
Latrvinjeno palico v roki,
 La tratom pa šopek cvetic,
 Ko kralj po planini visoki
 Pohajam za tropom ovčic.

Saj tukaj na solnčnej višavi
 Le sam sem le sam gospodar,
 Živim le po pameti zdravi,
 Za muhe mi ljudske ni mar!

Nikomur tu nisem na poti,
 Na poti ni meni nikdó;
 Kdó čisto veselje mi moti,
 Kdo moti življenje mirno?

Nikdár ne zmráči se mi čelo,
Nikdár ne stemné se oči,
Tu pojem in utkam veselo,
Da z gore s goró se glasi!

Kaj drugi okoli po sveti
Si iščejo slave, blagá,
Jaz hočem na gori živeti,
Tu sreča, tu mir je domá.

La čedico krotko popeval
Bom pesmice svoje sladké
Colincem glasno razodeval,
Kar polni mi srečno sercé.

Ne, palice svoje ovčárske
La žezlo kraljevo ne dam,
Tu rajši ko krone cesarske
Cvetice na glavi imám!

P. I. M.
I² 12.

Ruk. 64

B. 1872, 139

I. 10

Pri zibelki

Počivaj mirno, angelj šibki,
 Thi dni le šteješ, ne se let,
 Počivaj srečno v toplej zibelki
 Ko v popji mlade rože cvet!

Sedaj ti dnove rajске sreče
 Čeli: nebeski gospodár,
 Sedaj ti zlata doba teče,
 Krasnejše, ah, ne bo nikdár.

Zibelka v svetjem je nastlana,
 In angelji pojó okrog;
 Britkost nobena ni ti znana,
 Ni znana teža ti nadlóg!

Vihar sovražni svet pretresa,
Raganja serca divji boj;
Nad zibklo jasna so nebesa,
V nedolžnem serci je potkój.

.....
Zato le spavaj, angelj šibki,
Ki ravno si prišel na svet,
Počivaj, snivaj notri v zibki
Ko v mehkem popji mladi cvet.

.....
Saj ko porasteš, dete xalo,
Drugače bode mnogokaj;
Da bi le vedno mi ostalo
Nedolžno, čisto ko sedaj!

P. I. 16.

I² 14.

Rok 65

B 1872, 179

Kesanje.

Da zábil bi reve in teše,
 Na pírnico starček se vleče;
 A ura za uro beži, -
 In sèn mu ne stisne očí.

In glej, s polnóčnej se uri
 Odpráhnejo sóbine duri,
 In studno povästo skox njé
 K postélgí se mu pripodí.

"Kedó slé, vi grozni obráxi,
 Ki mojé oko vas späxi?
 Kaj hoče ta nočni sprevòd,
 Vexnances nadležni prihod?"

„Mi nismo nexnani duhovci,
Mi tvoji nekdajši smo dnovi,
In tvoja dejanja saboj
Pripeljemo v vaš ti nocój.

.....
In želje smo tvoje in misli;
Saj vedno smo bile ti v čisti,
Kaj xdaaj nam odmičeš oko,
Zakaj ti trepeče teló?

.....
In tukaj smo tvoje norosti,
Korosti zgubljene mladosti,
Zvijace, krivice laži,
Katerim roditelj si ti.

.....
Ko xvesti sinovi in hčere
Ti krajšati čemo večere;
Skerbno si gojit nas nekdaj,
Lato te ne xabimo xdaaj!

In besno otrog zavrté se,
 In xlobno mu v lice režé se,
 Pretvarjajo studni obräh,
 Da moreg preleta mu mräh.

In vedno ob uri, o prozni
 Duhovi se vračajo grozni,
 Pošastni pondoljajo ples,
 In starček ne stisne očes.

Zgubljeno na veko je spanje,
 Pobljeno prekoče spoznanje:
 Najhujsa je vseh bolečin
 Hesanje, krivice spomin!

P. II. 28.

B 1873, 11.

Rok. 66

Cvetice na gomili.

„Kaj, če tu življenje klaje,
 Kamor seme seje smert?
 Kdo temotne te žali je
 Lepša ko pomladni vert?“

.....
 Kaj tu hoče, o cvetice
 Zornocvetni vaš obràč?
 Ven izkopljem iz zemljice,
 Presadim na vertec vaš!

.....
 Tam pomladnega življenja
 Zerbe boste žar in čar,
 Tu življenje vsako jenja,
 Tu le smerti je oltár“.

"Pusti tukaj nas cveteti"
 Germ na grobu našemi,

"Kas ne moreš ti umeti,
 Vse se brex pomembe ni!"

Ni tu ne življenja meja,
 Karveč v'ir krasnejšega,
 Iz grobov se tmin prismeja
 Sonca svet jasnejšega.

Pusti, pusti vsatto dvombo
 Tu morilne vse skerbi,
 Trdno v nas imej oslombo:
 Unstran lepši kor blisči.

Kakor me iz groba vstlile
 Krasno smo na beli dan,
 Ti preródil iz gomile
 Bodeš ve za boljši stan.

To dvomljivcem šepetati
Večni sim nas je vsadil;
Tukaj pusti nas ostati;
Kjer naš cvetni germ je vsklil. "

" Le cvetite, cvetke zale,
Vijte se ob križi v vrāk,
Iz grobov živo pognale-
Ste vstajenja jasen znāk!

Rok. 46

P. I. 19.

I². 17.

B 1870, 149

I. 15

Siromak

Kar Bog mi je življenje dal,
 Od kar sem se zavedel,
 Pod svojo streho nisem spal,
 Pri svojih nisem jedel!

Svatuje dan za dnevom grad,
 Po njem veselje vriška;
 A siromaka mrax in glád
 Pod milim nebom stiska.

Kedó & menoj spregovori
 Besédico prijazno?
 Kedó, kedó razveseli
 Sercé veselja prazno?

Po svetu hodim čisto sam
Od praga pa do praga;
Nikdo ne prša: kod in kam?
Z nevoljo vsak pomaga!

Jo pa nadloga vseh nadlog,
Jo hudo se najhuje,
Pa, ker sem reven, ker ubog,
Me ljudstvo zaničuje!

Kdor kruha vbranega ne je,
Ni skušil sirotenja,
Kaj je terpljenje on ne vé,
On ne pozna življenja!

La vse je svet dovolj bogat,
In dobro vsem bi bilo
Ko kruh delil bi z bratom brat,
Ko bi ga serce sladilo!

Rok. 47

B 1873, 60.

P. I. 21.

I² 19.

I. 17

Pogled v nedolžno oko.

Nikar, nikar se me ne boj,
 Nedolžni, nežni, angelj moj!
 Le simkaj k meni stopi,
 Okó v okó mi vtópi!

Pogled ti čist, okó mirno,
 V njem seva celo ti nebo!
 Jn meni v njem lestkeče
 Odsév že davne sreče.

Budi mi sliko jasnih dni,
 Ko bil sem še, kot si zdaj ti,
 Spominja me mladosti,
 Brez tuge, brez britkosti.

Budi ^{spomin mi} (mi slabo) hrasnih dnij,
Ko bil sem srečen ko zdaj ti,
Ko solza mi še tekla,
Sercá mi bol ni pekla.

Spominja me čaróbnih let,
Ko bil je v cvetji ves mi svet,
Enako vestu v maji, —
Ko živel sem ko v raji.

Zgubljen je, oh, zgubljen moj raj,
Ne smem, ne morem vanj nazaj,
Zaklenena so vrata,
Proč, proč je doba zlata!

Pa če zapert je sreče raj,
 Da gledam vanj, se xdi mi, vsaj,
 Ko v tvoja xrêm očesa,
 Odprta v njih nebésa.

Serce se v persih mi topi,
 Zamakneno v nekdajšnji dni,
 V presrečno dobo cveta -
 Oh zlata, zlata leta!

Jeftova prisega.

(Jud. pogl. II.)

Na boj na divje Amonite,
 Sovražnike rodi srdite,
 Je Jefte hrabro četo zbral.
 Na meji, glej, sovražnik tal
 Kleči glavar na travi ravnaj,
 Pa zmago bi mu Večni dal
 V osodnej vojski, smertonosnej:
 O čuj me, bojnik Trum gospod,
 Uslíši mojo ti molitev;
 Otmí, otmí tvoj svetí rod!
 Ti vodi ga v zmagalno bitev,
 Podéli srečno mu vernítev!
 In /to príségam./: prvo strár,
 Ki po dobljenej slavnej zmagi
 Ne sreča na domacem pragi,

Zakoljem tebi v žgalni dar
 Osode vojvstine vladár!
 Tako prisêže vodja trum,
 Glavarja čuje hrabra četa
 In sercâ, vñe popreje vneta,
 Navdihne neukrotljív pogum.
 Kedar se v gori vterga plâk,
 Kedo-li mu zastavi gâr?
 Ho tenke bilke terdni hrast,
 Se morajo vdkloniti, pasti!
 A stókrat huje od plaxóv
 Se četa Jeftova spusti
 Na verste Amonskih sinóv,
 Hako so tam kovala jekla,
 Hako je kri v potokih tekla
 Na černa tla junaška kri!
 Ho za xanjico xíta snopi,
 Leže po tleh vojakov Troji,
 Požela jih je srepa smert—
 Sovražnik je pobit in stert!

Amagalca pa na tla domača
Se žeste s hrabro četo vrača.
Bj to ti je ponosen god
Za te, o žeste, in ves rod.
Slavi te Izrael vesel,
Ker si mu sveti dom otel;
Do meje ti naproti vreje,
In versta venčanik devic
Na cesto trósi ti cvetice,
Nastilja palmové ti veje,
In pótje, polja in vasi!
Povsodi mergolé ljudij:
Visoki, nizki, - stari, mladi
Amagalca videti bi radi,
Ki je sovrašne trume zmél.
Jamed ljudij na mlado rame
In mati malo dete vrame:
"Glej, on je Izrael otel!"
In starček ti veselja plaka
Gledaje slavnega junaka,
In sto in sto glasov gromi:

„Resitelj Jefte naj živi.“ –

Vše sveti se domači krov,
 Kidovje se belí naproti,
 In xday v mogočnej prelepoti
 Pred njim stoji ves dom njegov.
 In glej, mladenek cveten zbor,
 Slavitno pesem prepevaje,
 Sreberne strune prebira je
 Prevrè čex prag na beli dvor!
 Pred njimi pa v obleki snežni
 V naročje Jefteju hiti,
 Ko na perotih, angelj nežni –
 Otrok njegov, edina hči!
 A Jefte, glej, je mrtvobled,
 Iz lice je proč življenja sled –
 Ne kroži se očetu roka
 V objem priserčnega otroka!
 Junak, ki groze ne pozná,
 Kaj xday ko listje trepetá?

"Ha! nepremišljena prisega!"

Obupno oča kaječi,

Da grožno se okrog razlega,

Da mrak pretresa vsem kosti.

"Oh, ti otrok nesrečni moj,

Se bolj nesrečen oča tvoj,

Ki kriv brezmejnega je zlega!

Umreti moraš, hči, umreti

V življenja polnem, lepem cvetu!

Prisegel sem, da prava stvar,

Ki po dobljeni slavni zmagi

Me sreča na domačem pragi,

Bogu bo dana na oltar,

In tebe, oh otrok predragi,

Nebo izbralo si je v dar!

Veliko tvojš, o nebo,

Veliko tvojš od očeta!

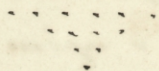
Odpusti, dete mi ljubó,

Zgoditi mora se tako:

Prisega grozna je - na sveta!"

...

In spolni zaprisego očē,
In pade děkelce mladó-
A očē in ves národ jočē!

Carítev.

Carítev bodi ti življenje celo:
 Oltar najlepši je - srcé oltár,
 Ljubezen sveta v njem - nebeški čár
 Gospodu dar - je vsako dobro delo!

O da bi ne pogávil se nikdar
 Ta svetí čár, naj vedno bi veselo
 Enako kresu ti srcé plamtelo,
 Bogú in dómu žgalo vredni dar!

Odločno odprovéj se svoji sreči,
 Goreče išči bláženjim jo doseči:
 Živeti sebi blagi móž ne smé!

Iz tuje sreče njemu sreča klíje,
 Veselje ljudsko mnúočesi sijé,
 In tuja tuga mu méči srcé!

D. IV. 100.

Rek 29/

Zora 1872, 147.

R. G.

Bitva.

"Lore 1872

R. G.

IV p. 100

IV
2
p. 100

Pod gorami grom gromi,
 Bojni grom;
 Poli se junák bori
 Za sčétov dom.

Gori pa deklè bledò
 Trepetá;
 "Com in dragega, nebó,
 Réši m' obá"!

~~obnol~~ Grom omolkne v tihi mrak,
 Com stét!
 A mladentí mlad junák
 Se ne verne spet!
 Metaróš gromadeti gromadeti

9. I. 29.
I². 26.

Bok 38

53
Zota 1872, 147.

R. G.

Kupa živinja.

I.
p25
živinja

Pod tabo petkl in nebo' nad taboj,
A zemlja vesi med obema.
In gori in doli rajema
Pi v kupa živinja kipeči napoj:
Žday mutke petkla, žday veselje neba,
Pogosto vse vmeš!
Glej, to ti je res
brada sveta!

Žedor je močak,
Se kupa strupene ne brani
Sladki se nikdar ne upijani;
No vedno ostane enak,
In vedno ohrani
Si prôkoj sladak!

♦♦♦♦♦

P. II. 45.

Zora 1873, 17.

R. J.

Rek 31

Prijatelj in senca. (= Pulika

"Pulika" v Zori 15/173

17w
45

Prijatelj senci tugi je enak,
 Ki zvesto za taboj se vije,
 Dokler ti sreče solnce sije;
 A ko se pripodi oblak,
 Ho solnce ti zagerne mrak -
 Se tudi senca tvoja skrije!
 pomeninden?
 Ljubečar

D. II. 44.

Zora 1873, 17.

Rok 32

R. G.

Nov projekt.

Da solnce^{celi} božje je zlato,
 Da mesec je čisto srebró-
 Kdo hotel v tem bi dvorniti,
 Ko pevci pojó nam takó?

Aj, da so mi dane peroti,
 Kaho bi jih naglo razpél,
 Vleletel bi na one svetove,
 Ka njih bi obsédal vesel.

Prekóval bi v tólarje luno,
 In solnce v cekine suhé,
 Mondà bi z obojim poplačal,
 Perčavne in svoje dolgé!

D. II. 46

Lona 1872, 27.

Beth 33

II. 46

Svarilo.

Mava mati, kara me:
 " Mlčerka, hčerstka mila,
 Slabo sem te, žalibog,
 Slabo izredila!

Kjer so fantje, kjer je ples,
 Tja zahajaj rada;
 Božji hram in božja reč,
 To ti ne dopada.

Le sosédovo poglédj,
 Pa v izgled ti bodi;
 Ona vsak ogrednji dan
 K božji službi hodi.

 IV.
 470

No zamaknena kleti
Doli v prvem stoli,
Spred oltarja ti oči
Ne spusti nikoli!"

.....
Škerbna mati dan na dan
Svoj produkt ponavlja,
Čer mi hčer sosedovo
Za izgled postavlja.

.....
Fax se pa smehljam, ker vem,
Da sosedka mlada
Mladega cerkovnika
Gleda serino rada!

D. I. 30.
I² 27.

Zora 1872, 43.

R. G.

Rok 34

I 2/6

I
20.

Figubljeni cvet.

Sinoci je pela
Ko slavček ljubí,
Zakaj pa je danes
Kosno nje otó?

.....

Sinoci cvetoča
Rudeča ko kri,
Kako jej pa danes
Obrazek blede!

.....

Je vertec imela
Oj vertec krásán,
Ko dan je ustala,
Bil cvet je obrán.

.....

Oh, cveto je rahlo,
Ob noč se ospiè,
A žal je še meni
Po njem, o dekle.

.....
Tja doli po polji
Ta uka nekdo,
Je cvetke potergal,
Se smeje v roko!
Ldaj uka glasno!

vriska jo.

P. I. 32.
I² 29.

Zora 1872, 43,

R. G.

I. 28

Pri mrtvaškem odru.

Oj tu ležiš na odri
Kot angelček miru,
Očesi jasnomodri
Zatisnjeni svetú.

.....
Kakó lepó ročici
Ste k Bogu stleneni!
Cvetite mladi lici
Ko prej nezveneni.

.....
In krog nedolžnih senec,
V rumenkastih laséh
Ti plava cvetni venec,
Na ustnih rajski smeh!

Ločítev ni ti grozna,
Četudi v cvetu let;
Na lici se ti pórna,
Pa ni ti žal za svet!

.....
Čemu se joče mati?
Kaj oča se solzi?
Po tebi žalovati
Pa meni se ne xdi!

.....
Saj ti si srečno vstetkla
Sólzá dolini xдай,
Neslá ji božja detkla
Je v lepši, boljši kraj.

pis matričnemu odru. (T. zvez. A. orniki, št. 28)

Nanjka?

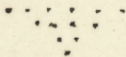
Pac' blagor, blagor tebi:

Priloga 38

Tam dobro je za te! Tila

Na lepem bôžjem nébi Zadnja Priloga

Oj' móli se za mé!

D. I. 22.
[Vasovalec],

Zvon 1870, 71.

R. G.

Roč. 36

Kje sem bil?

Vasovalec

II. 22

Sinoči sem posteljo pustil,
Ob xori domu sem prišel;
Dči od bedenja rudeče,
Na persih sem šoprek imel.

Škerbljivo me mati pokara,
Pokara me oča ostró;
Dčitane ^{njjo} me vřáli,
Pri serci je meni hudo.

Ja mati se oča in mati,
Dolžita me skrivnih grehóv;
Saj prišel sem z groba prednje,
Nikakor iz gubinih sóv.

Na šopu ni jutranja rosa,
Od solx mi je šopek rosdan;
Ni tergan na Gubinem oknu,
Na Gubinem grobu je vbrán!

D. I. 34

I^e 31

Zvon 1870, 103

Ak 37

Siróti.

Zvon 70 1/4 R. 9

Cvetica nerazvita,
 Rastóča verh planin,
 Pi zapuščina, skrita,
 Pogonjas' sred pečin.

Nikdó te ne zaliva,
 Nikomur nisi már;
 Cvetica gubernjiva,
 Pa jaz ti bom vertnár!

Škerbnó te bom zalival,
 Lepó te bom gojil,
 Četudi drug bo vāival,
 Ko cvet se bo razvil.

I, 30
Iv.

By dete, dete žalo,
Nedolžno dete ti,
Sirota si ostalo,
Kedó na té skerbi?

Pa če nikdó na sveti,
Jax bom pod skerb té vzél,
Le rasti v lepem cveti,
Cvetú bom jax vesel.

Za blagoslov tvoje goreče
Bom prosil, angelj moj,
Četudi tvoje sreče
Delil ne bom s taboj!

9. I. 36.
I^o 33.

Ref 38

Zvon 1870, 104.

R. G.

Njega ni!

138

32

Roke je na vertu plēla,
Pela pesemco glasno,
Živo v lice zarudela,
Ko je stopil on pred njo.

Daj mi cvetko, dete zālo,
Da na prsi jo pripnem,
Da spomin cvetico malo
Predno v tuje kraje grem.

Hito cvetja mi je dala,
I cvetjem dala mi sercé,
Sama v vertu je ostala,
On po svetu šel od nje.

Roxe je na vertu plela,
Pela prsemco glasno, —
Kaj da verta več ne dela,
Kaj ne poje več takó?

Četklica oči provéša,
Vene jej obráx cvetóč,
Kekaj sje sercé pogreša,
Solx jej rótok lije vroč.

Čex ograjo vertno gleda,
Mnogo mimo vre ljudi;
Deva blede, deva blede,
Kje ga od nikoder ni.

v Krémí

Zvonozvuk v hlině 151

Zvon 1870, 169.

R. G.

Zvon 70
1/6B. Moje nade.

Zvon:

Zvon:

Pómlad serěno záčelěna, záčelěna záčelěna,
 Kji je tvoj obetan cvet?
 Kam, o kam ste se ixtěkle, Kam,
 Nade mladik let?

Upal sem, oh, dolgo upal, oh,
 Kada, adaj le agini, le! (Zvon) Nade,
 Věc slepělnik čarkov tvojih křepělnik,
 Nečem piti, ne!

Pómlad kmalu, kmalu mine, kmalu,
 Cvetke pa se ne cvetó;
 Pómlad ni cvetie rodila, cvetie
 Mar jih zima bo? rodila,

v Zvonu s mluví

Brozok R. G.

Pomlad, živo razvelena, Pomlad
Kje so tvoje cvetje, kje? razvelena
Rano nade debe mlade, Rano nade
Lgimile sto ^{že} ~~ve~~! Iška Jovan, mlade!

Zvon 1870, 321.

Gorski.

Zvon 78 drugaica
7/11

B

V Herčmi.

Zvon p. 220

Mladenci v radostnej sali Zvon!

Jx polnik kozarcev pijó; Greg;

Jn deklco vsák si pohváti, vsák

Prvoleno devo zvestó.

Ks smeje raje mn okó.

Jn xvěnk! kabrenkáčgo věři;

" Lavej naj nam gube zvesté!"

Priateľ s priateľem tēři,

bči jim veselja xaré.

od

Nem samec poslušam u hoti.

Ho glásna xdravica doni, - Zvon doni!

Lakaj se me tuga polóti?

Lakaj so moksé mi oči?

Gorski

P. IV. 60.

Zvon 1870, 337.

Gorski.

Lvon 70

N3

Novi most.

(2. IV. 1870)

Nasih mox modrast
 Driča sklep njihov,
 Da se zida most
 Preko vode nov.

Vem, da mnogokdo
 Sklep njih bode skel;
 Da je trud samó
 Stroškov gróžno véel.

Rada sto rabót
 Yaz na sto rabót
 Sama rada dam, *Sama jaz podám,*
 Ker nad reko pot
 Prav ceniti znám.

R. 39

3 Rhespwe [= Noví most]
margapo

IV, 60.

Ljubick

Pamkaj za uodó
 Pragi je domá,
 Hteri přemočnó
 Mene rad imá.

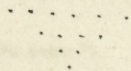
[Noví most
IV, 60.]

Rod bi on skrivá Hledá v skříně
 A meni vsako noč;
 Brani mu simkaj
 Sírne reke moc.

Stáři převorník
 Steje vse noči,
 Kedar Ljubovník
 A meni přikiti.

Po sedaj lepó
 Ljubáck přiče prast,
 Pojde sam lehko
 Sim čez noví most.

Rasti, rasti, most!
Zrasti mi takój,
Moja ti radost,
Up sladák si moj!

P. I. 38

I² 35.

Rok 41

Zvon 1870, 209

R. G.

34

V mraku.

Le vtóni, vtóni za goró, Le vtóni, solnce za goró
 Le včasni solncece svetlo, Le včasni, svetlo, svetlo
 O padi, padi gosti mrak,
 Prinési veru mir sladdih.

Cemù pijalo bi' lepó,
 Cemù, of solnce bi' zlató?
 Povsód virótam sēvas' le,
 Nesrečen rod ogrēvas' le!

Kdo gledal bi' ta krib in dol
 Lasklet le v revo, jōk in bol,
 Ki' xmot je in terpljenja poln,
 Virót in virotenja poln?

Odkler mi siješ, solnce ti!
Ogladi, miru po serci ni:
Morí pogled, tebi spomin
Me svojih, ljudskih bolečin.

Le skrij se, solnce jasno, skrij,
Zgini svet izpred očí.
Da rabi žalostno sercé
Človeške smote in gorje!

P. I. 41.

I² 38.

Dok. 42

Zvon 1876, 36g

Zaostali tič.

X

Kje ti si edini še tukaj ostal,
 Aj tičič, od brume vesele?
 In nič po krilatih t' sestrak ni žal,
 Ki splele so v južne dežele?

Oh, vidim, ni mogla te polna prerit
 Čex morje široko prenesti;
 Šterl sréda je pótí jo lovec ti krut,
 Pri bregu si moral obvesti!

Zapuščen, solán zdaj na prodi stojíš,
 Perit povešuješ kervávo;
 Za družbo, za drago siročta stermiš
 V daljavo čex moroko planjavo.

71
Pač sanjaš o krajih, kjer solnce toplo
Sesticam, družicam se smeje,
Kjer cvetje dišeče in sadje zlato
Veseli od citrónove veje.

.....
Moj tiček, jaz dobro umejem bolést,
Ki v bogo serci ti ravirava;
Pa pojdi z menoj do tovariš mi zvest
In skupaj bolésti nosiva.

.....
Jaj meni so tudi ti doli le-prod,
Duh lepše, srečnejše mi sluti,-
Kakó jaz po njih omvedlevam od tod,
A sterte so moje peruti!

.....

Rok 18

P. I. Nr. 49.

Zvon 1876, 369.

Biserji.

X.

Serce globoko je morje,
 Na dnu mu biserji leže;
 A jax se v dno ne bom prodal,
 Če deklci bi v dar jih bral.
 Kaj biserjco bi bralji v dar,
 Ko v mari ni jej bil mornar?
 Na dnu nernani naj leže,
 Škopó naj čuva jih sercé;
 Če pa jih verže ven vihár,
 Kaj bere jih, če komu mar!

 II,
 2.

P. I. 40.
I. 2. 37.

Zvon 1876, 369. X

Reb. 19

Na bregu.

Na bregu stojim in v morje stermim,
Pod mano serdilo valovje

Rohni ob kamnito bregovje;
Do neba praši se megleni dim,
V obräh mi brizgajo pene
Od skalne stene;
A stena skalna,
Ostane stalna,

Že jaz se na robu ne ganem,
Viharju kljubujem, ostanem!

Ko v steno valovje osode vihar
Ob me se zagánja
A duh se ponosni ne vklanja:
Či steti me moreš, potreti nikdár,
Osode sovrašne besneči vihar!

Rok 20

9. I. 43.

I². 40.

Zvon 1877, 10.

X.

Vinski duhovi.

Točaji, le z nova kupo mi napolni,
Hladila daj, zdravila duši bolni!

Kedar okó stóžno v kupo vprém,
Skrivnostna čuda v kaplji zlati verém:
Adpri se svet čaroben mi in nov
Okó zagleda sto in sto duhov
Duhov ne zlobnih, nego čistih, blágh,
Terpinom dobrih, točnim percem dragih.
Tu v kupi, glej, prekrasno zrém kraljico,
Nebeško hčer, nestaljeno revnico,
Tik nje radost, pozná se na očéh,
In deca njena: šala, vtíp in smích!
Navdušenost, čuj, poje rajsko písem,
Na zemlji tej enake slíšal nĕsem;
In nade duh naprot šepče mi,
Podí obúp, skerbi moreče mi.

Pogled duhov, vabjenje krasnih boginj,
Mi vnema v duši čudoviti oginj.

Up vrača se v serce, na usta smeh
In x nova vžiga radost, se v očeh.

Duhovi vinski, hvala vam tedaj!
Napolni kopet kupo mi, točaj!

Bok 21

I. 41

D. I. 45,
I. 42.

Zvon 1877, 17

X

Človeka nikdar!

o V delalnico sem tvojo xèrl,
Ki bitij si rodil brez broja!

Škrivnostno snuje roka tvoja:

Nikjeri stalne ni stvari,

A prah noben se ne izgubi.

o V delalnico sem tvojo xèrl,

Jn videl vedno sem vertenje,

Prelivajoče se življenje,

Prerojevanje, prenovljanje,

Jx bitja v bitje presnovljanje,

A smerti nisem vxèrl nikjer!

Prezumni svet plakaje tóxi,

Ho pade cvet duhtéči róxi,

Ho izmed dragih mu kater

Čuhd okóve v gróh polóxi:

Češ: „rodni brat mu je umèrl“!

Jn - smerti ni!

V delalnico sem hojjo xèrl,
Tam prestvarjanje sem stvaril,
A smerti nisem vxèrl!
Račétnik moj, ki si me vstráril,
Quhá si iskro mi' razkàril,
V oklèp perstèni jo xapèrl -
Lahaj? Veš ti! -

Ko ilnato boš jèčo sterl,
Ne bom umèrl!
Ko duhu počeno peroti,
Ki jih iz dola solx in xmot
Razvijè na skrivnostno pot -
Ham? Tebi hitel bo naproti,
Da énkrat tvoj obràx bi xèrl,
Da xèrl bi solnčnojasno lice,
Obràx ljubèzni in resnice
To perst pa persti izročé ..
In svet ob noč porabi kraj,
Krijóč ostanke te.

In ni mi žal! svet xabi naj!
 Ti ga ne xabis':
 La, novo stvar moj prah porabis',
 La hato? Jax ne vem,
 Ti sam si gospodar!
 A eno te prositi smem: *lehmii: vkaše!*
 Je praha vxgôji ti cvetico,
 Podari logu pevko tico,
 Katerokôli vstvari stvar;
 Kedôr bi pa do jax na sveti
 Imel čutiti in terpeti,
 Med dvomi, xmotami viseti -
 Človeka vstvariti - nikâr!

.
 Heyburg H. E.

3
9. IV. 16.

Zvon 1877, 1422

Gorislav.

Zvončku.

glej Zvon 1422
Gorislav 1422
Zvončeku.

IV, 15
Zr
(brezveje)
Zvonček moj nešni, o Zvonček moj, snežni,
Kaj mi ob snegu kopnečem stoniš?
Reci: (k) potkopi-li čim nadležni,
Ali (k) nastope pomladi zvoniš?

→ 13
Dvoje svetilče je niško, ubogo,
Kvišku, moj zvonček, iz talovih tal!
Mnogo krasnejšo bom dal ti nalogo,
Lepše zvonišče ti bodem izbral!

Pajdi, na persi se devi nasloni,
Sneg je v teh persih in tvi snežan,
Ondi o serčni promladi ji zvoniš,
Cvet ji življenja ikvabi na dan!

(Gorislav)

P. I. 49.
I. 46.

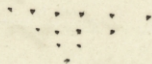
Zvon 1877, 145.
X.

2023

Lástovkam.

"Lástovke, o! Bog vas sprimi,
Ko po dolgi ostri zimi
Priletéle ste naráj
V mirni naš planinski raj!
Ve pomládi ste znaniške,
Dobre sreče ste nosilke,
Kjer si dom postavite,
Blagor tja pripravite!
Gostoljuben strap je moj:
Injeda svoja nanj pripravite,
Tu valite, tu gojite
Srečonosni zárod svoj.
Skerbno jak vam branil bom
Kéžni rod in mali dom.
Tu nikdó se vas ne taktne
In mladicev vam nikdó
Z roko kruto ne izmakne,
Číval jak jih bom zvestó!"

A xastonj je ves moj klic,
Ne privabi srečnih tic.
Razkropi se vse Herdelo
Čez prijazno gorško selo;
Razdeli se v pare trop,
Slednji par izbere strop,
Kjer obesi mehko gnéndo;
Prasen je le moj edin,
Ker nesreče jaz sem sin,
Rojen pod neugodno xveúdo!

O. I. 48.
I². 45.

Zvon 1877, 177

X.

Prk 24

Exgubleni raj.

Exgublen člověku je zemějski raj,
Adamova děca v pregnanstvu se jěče,
Jn prôsi, najsrěče rapravljene kraj,
Odprè ji na nôvo dobrôtjivi ôce.

Nesplámetno ljudstvo, čemú ti troj stôh?
Na dèlo! Ne nòsi mi križema rôh!
Pověrni se sámo v pervotnost nazáj,
Jn našlo povsôdi pervotni boš raj!

D. IV. 29.

Lyon 1877, 177.
Gorislav.

Zrk. 25

Lyon 77 p. 177
GorislavNarāve svātba. Primer 2. Zvon

Le svēti, o! čarovni svēt nad menj,
 Vē xvēde, shtivnostno gorite!
 Omlājena zemlja je v svatih nocj,
 Vē svātbene battje ji xgite!

Po drevji po trati odperl se je cvet,
 Nad cvetnimi domi pa raja
 En narod neštēt, raznobojno odēt,
 Rojinec duhtēčega maja.

To lahko herdelo cvetičnik duhov
 Pod Bogom xday xatkone shlepa,
 Duh božji mu v vetru dihja blagoslov:
 "Le množi se, množica lepa!"

rožinem germu
 Na róžném germiči pa métko-sladké,
 Čuj, slavčeva pesem odmeva -
 Pač svätounim cvetom popieva také,
 Čě svoji ženitvi ne peva?

Med srečnimi svati samotni in sam
 Pax xibgem se v majevi noči,
 In notri stotisoč občutkov inám
 Bojim se, da počí, da počí! -

17
D. I. 51.

I² 48.

R 26

Zvon 1877, 273.

X. V. celici.

Jan. 47

7
Já neme cele v živí svet
Mlad samotár steromí,
Venečih lic bledeči cvet
Kropé mokré oči.

Star potnik v okno vsprè okó,
Ho truden mimo gré,
Blagruje one, ki mirno
Po celicah živé.

„Ne moti, potnik se nikár,
Ki tukaj dom mirú,
Ki vsélej svet potkòj vladár
Sred tihega xidú.

Moj dom je nizek, je tesan;
 Brezmejno to srece;
 Če brat xaklepa samostan,
 Kdo vzklene pa želje?

Čoklir se persi dvigajo,
 Srece se brepeni,
 Čoklir želje se vžigajo,
 Pokoja, srece ni!-

Kapiústil svet sem mladolet,
 Se v celico xaperl,
 Umírl je xáme celi svet,
 Jaz nisem xanj umírl.

Labiti ga, - oh, moč mi ni,
 Vživati ga - ne smem; -
 Plamen, ki v serci mi gori,
 Morim in - mèrjem nem.

Ne vlada vselej svet potlej
Sred tihega xidu;
Če ne prineseš ga saboj,
Ne najdeš tu miru!

Le romaj, romaj svojo pot,
Glej, svet je lep ko vert!
Rad bi s taboj iz teh samot,
Jahod mi je xapiert!

P. II. 21.

Rsk. 69

Kritica.

Mladenká za hosci stávo trosič,
 Povila si v njedra je sopetk duhtič.

Ho v mraku popeva po bérvi domov,
 Bmahne jej kíta v vertenje valov;
 A zorní mladentki nikakor ni žal,
 Da kíta deroči je pótok odgnál.
 Na bérvi postane, gledaje v vodó,
 In kiti naróča, ki plava nad njó:
 „Le plávaj, le plávaj po verhu vodé,
 Naj sreča pripélje te v prave rokí:
 Tam doli pri malnu je dragi domá,
 Kedo te je pletel gotovo spoxná;
 Prinagne k valóvom se mladi junák,
 Btmè iz potočka, pripnè te za trák,
 In s kito mi drevi priukla na vás,
 Tisóč pozdravil mi zapoje na glas!“

19
D. I. 54,

I². 51,

Rok. 20

Primula.

1. 48

Poletni dan na zlatih žarkih
Jekril na svet je solnčni prah,
Po tratah se vsejal in jarkih
Kavil se v perst, kavil se v mah.

Tam solnčne matere rojenci
Bledé zaperti v grob temán,
Svetóv nebeških iseljenci
Merjó v nesreči dan na dan.

Vše zimski dan vesí nad bregom,
Čex plan beoí ledén viháí,
In hrib in dolječi pod snegom -
Gorje ti, vboga solnčna stvar!

Hladó si róta xda j trepeče,
 Oh, da bi mogla gor naxáj, -
 Če ne, pa vsaj iz nocne ječe,
 Da gleda vsaj svoj rojstni kraj!

In mati solnce, glej, prigréje,
 Odpré snežéni se zaprah,
 In solnčie stotisoč prismeje
 Se tam, kjer merl je solnčni prah.

Oj to se v travi jasno bliska,
 Po jarkih vse svetlo, zlató,
 Stotisoč tam trobentie piška
 Glasán poxdrav domu v nebó!

P. I. 56

I² 53

Rok 71

Zvon 1877, 209. X.

Moc' Gubérni.

Zaljubilo se je mórje v luno
 Zaljubilo z neizmérno silo,
 Že njo zdrsúiti se serčno želelo:
 Utr sesteró kvišku je kípelo,
 Utr sesteró zopet togovalo
 Togovalo, bridko žalovalo,
 Ker se z njo zedimiti ni moglo.
 Vendar ni Gubérni propustilo,
 Želj kipečik ni si ohladilo:
 Vsako šesto uro po odtoku
 Zopet k Gubici se luni dviga,
 Dviga se, se dvigniti ne more,
 Že njo stleniti se nikdar ne more.
 Le vzdihljáji mórja gor kípijo;
 Luno v tamne megle zavijáje,
 Tožijo morjci bridkosti luni.
 Luna se Gubérni vërne vsmilí,

I
 Zvon
 1877

Ker skleniti x dragim se ne more,
 Sólre za vzdihljaje mórju vrača,
 Ter hladi kipeče želje mórju! -
 Če takó studena voda ljubi,
 B' kakó pa bo to vroče sèrce!

D. I. 58.

I² 55.

Zvon 1878, 33. X.

Rok 72

Svetá odkleteri:

Len vanja sèrce moje zlat:
 Odprto je nebó,
 Ji sebe syplje abor hrilat,
 Haj bo, haj bo li to?

Cij! gori kliče višnji Bog:
 "Kocij bo svet odklet,
 Vsek rev bo konec in nadlog,
 Ustvárim raj mu spet!"

Ho vtrinki jasni trop duhov
 Priplava v solani dol.
 Nesóč zemljanom blagoslov
 In lek za žal in bol!

In razkropí se solnčni tróp
 Zskrič na vse strani,
 Čeá kámnat prag, pod slámnat strop
 Zdravôč, blažêč hití.

.....
 Hjer jôka se nesreče sín,
 Ôtrè mu x lic sôljé,
 Hjer najde hišo bolečin,
 Odnese ji gorjé.

.....
 In krog po svetu trop blisčêč
 Skoz temno sviga noč,
 Iz bliskov meč krepkô vihtêč,
 Razganja teme moč.

.....
 In xmot, laži in xlobe duh,
 Zavisti prisan gad,
 In serd, krivica in napuh
 Germé v xveplén propád.

In bes, ki v sèrci tičal je,
Celó v najboljšem - skrit,
Duh božji ga izbical je
Poslan nas poblažit.

Resnice solnce sije zdaj,
Gubéxni greje xár,
In svet je zopet cveten raj,
In srečna vsaka stvar.

Oj, to je xémbye vzvišen god,
Človeštva xlati dan:
Prenovljen svet, prerójen rod,
Ko božji sèn krasán!....

Z višáv nadsolnčnik traljev kraj
Se xémlyi nasmehljá,
In perst njegóv iz daljnih dalj
Jo dvigne do nebá.

Na večno stisne jo serec
 Ljubéxni perve vnet,
 S poljubom sladkim govore:
 "Zdaj moj otrok si spiét!"

Na ta poljub nebá sladkôst
 Prešino vse stvari;
 Serec, vtopljeno mi v radôst,
 Zamakneno Hopni!

Serec le sanja vèn in vèn!
 O sèn, ne uniči se!
 A prač: - izgini sen kot sèn,
 Pa day - vresniči se!

22
P. I. 64.

I². 61.

Rok 73

Zvon 1878, 81.

x.

Rómarica.

58
" Čemu se ti takó mudi,
Ój romarsko deklè?
Po samostana daleč ní,
Po cěrkve verh gorè!

Těškà je pot in hrib stermán,
Počívaj tu x menój;
Lehkò, lehkò sě v samostán
Ospřěš, deklè, nocój!"

" Pa, rómarica sem, gospód,
A ne gor k cěrkve tej;
Odtod sě daleč gré moj hód,
Mudi se mi naprej.

Goré sě tri, doliné tri
Mi prehaditi je,
Deroče globočine tri
Mi prebroditi je.

Na brodom tretjim bel je pród,
 Za prodom svet zelén,
 Tja romarica spém od tod
 Na griček osamljen.

Na gričku cérkev ne stoji,
 Ne miren samostán,
 V molitvi romarstkih ljudi
 Ne vabi zvon glasán.

In križ ne kámnat ne lesén
 Ne dviga se navpik,
 Provilcem milosti nobén
 Tam ne delí svetník.

Pa če nikdó tja ne hití
 Pobožník čulij vnét,
 Či cerkve tam ne križa ni,
 Pa kraj je meni svét.

Na griček niški ta sereno
Jaz potleknila bom,
In gorke kakor prej nikdo
Solze molila bom.

...
Saj griček drugim ni enak,
To je nagroben grič,
Pod njim počiva mlad vojak,
Oh, meni drag merlic.

...
Zapiustil bil zastavo je,
Saj vem po kom hopnec!
A plačal željo z glavo je,
Plačuje jo trohneč.

...
Na tuji zemlji zdaj leži
Nexnán, nemilován,
Ne kriš ne kamen ne stoji,
Kjer on je zakopan.

Gomila posvečena ni,
 Kropil ni mäsnič je,
 Ni sternjem ograjena ni,
 Oh, čédi v prašnik je!...

Pač óstra in nemila si,
 Bji sodba svetna ti!
 Ko kri za dolg prelila si,
 Ki li dovolj ta kri?

Ki kákní ti radósti smert,
 Nje muka in nje strah?
 Še v grob celó troj sega čért
 Še mrtvi skruniš práh?!

In to vesti ne péče ti,
 Da, grobni práh skruněč,
 V netrhive in ljubečo ti
 Strupén porivaš meč?...

A zdaj naprej, na grob njegov,
Po sodbi svetni klet,
Od svetih izobčen grobov...
A duši moji svet!

Na grobu tem se naselim,
Grob meni ni strašan;
Šerbo okrog ga sgradim,
Ča več ne bo teptan.

Ker spomenika ni grobnik
Postavil na nasip,
Jaz živ mu bodem spomenik
Tespèč ljubexni kip.

Tam naj kedaj se moj pepel
Počiva, kjer njegov!
A bo-li združen prah prejel
Mertvaški blagoslov?....

9. I. 62.

I² 59.

Zvon 1878, 369.

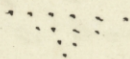
X.

Rok 74

Življenje ni praznik23
56

Cvetočega lica, cvetočih ti let
 Kdaj prve korake namerjai med svet-
 Nastlali na steno so pisan ti cvet.
 Po poljskih cveticah te žive cvetice,
 Kot ženina, spremljajo mlade družice
 In svator prijateljskih radosten voj
 Istop prvi v življenje prazniči kdaj tvoj.
 In tebe - pač moti te cvetje na poti -
 To občno veselje se tudi proloti?
 Ne čutiš - naj srca ne vara te čut? -
 Da vhod le v življenje je svetljem posut?
 Ne slutiš, da cvetje, na steno nastlano,
 Le ternje zakriva, da žvene ti rano?!
 Prijatelj, ne bodeš ka klo mi ušel
 Resnobne besede na praxnik vesel.
 Ki praxnik, predragi mi, naše življenje,
 Življenje naj bode ti delaven dan;
 Od zora do mraka rasán in potán

Trilajšaj in slojšaj človeško terpljenje!
Ne pláši se znoja, ne stráši se bója,
Saj móžko dejanje krepčuje móžo,
A pókój mu zdrave móči pókónčá:
Dejanje ti gubi in boj se pókója!
Dolžán ni samó kar veleva mu stán,
Kar more to móžje storiti dolžán.
Na delo tedaj, ker resnobni so dnóvi;
A delo in trud ti nebbé blagoslóvi!

Rok 43

Zvon 1879, 231.
X.P. I. 89
I². 83.
1,79Slovó in narocíto.

Le pojdi torej, duša draga,
 Čeprav težko mi je slovó;
 Naj meni teče solzna sraga,
 Pa drugim boš vedril oči!

Med tujce ne, ti greš med brate,
 Pa xánje trudiš danse vsák,
 Pa vóre uresničiš elato
 Vot narodnják in poštnják.

Ludobnež je podoben slani,
 Ki padla v merli noči je;
 Kar ta je vertu in poljani,
 Krepósti on cvetoči je!

A mox posten je - solnce elato,
Ki razsvetljuje, greje svet,
Ki v pisan cvet ogrinja trato,
Ki vert in gaj odeva v cvet.

Visoko cislam učenjaka,
Ki nam preganja temo smot,
A bolj še činim postenjaka,
Ki vé in hodi pravo pot.

Si učenost s krepostjo združí,
Kot solnce strinja luč in moč;
S tem domovini zvesto sluši,
Neutruden zanj dan in noč!

Značajen sam, se v ljudstvu značaj
Privojaj, góji in krepičaj,
Na to mi prvo skerb obračaj,
To naša je naloga zdaj!

/

U serca gubljenih rajčkov
 Sej seme plemenitih rôž,
 Da bomo - narod poštenjčkov,
 Da bomo - narod verlih môž.

Har sanjala v trenótkih zlatih
 Sva sanj za narod naš kedaj,
 Ti vse vresničⁱ zdaj pri bratih,
 Življenjs^e zdaj uzorom daj!

Le pojdi torej, duša blaga,
 Serčno na delo sveto to;
 Naj teče meni grenka sraga,
 Otiraj drugim jih skerbno!

50
D. I. 92.

I². 86. Rok 44

Zvon 1879, 296.

Gm.

I. 82

Moj černí plajšč

Na černí plajšč vam je v zasmích,
A - ga umějete?

Uměte róso v tch očích,
Kí se jej smejete?

.....
Domile z róso to kropím,
Kí vré mi čez obraz,
Jn plajšč, kí se ogrínám z njím,
Po ranžikih nosím jaz.

.....
Umerla ni se mati mi,
Uměrl ni očé še,
Za sestrami, za brati mi
Serce ne jěče še.

Se drage moje Bog živi,
 Jn rahvaljujem ga;
 A v grobu mnog mrtič leži,
 Ki objokujem ga:

Pravico v grob so dávali,
 Pri grobu jaz sem bil,
 Pogrebci so prepievali,
 A jaz solzé sem lil.

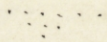
Lér bratoljubja sem pokop, ...
 Ko grob se je zapérl,
 Smejal se je spremnikov trép,
 Brutkosti jaz sem mól.

Uxóre prokopali so, ...

- Oh, to dočakal sem! -

Na grobu tam plesali so,

Greenkó jaz plakal sem.

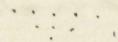

Radóst tedaj je vbešla mi,

Moj duh je mrák objel,

Brithóst je v dušo legla mi,

Yee nisem bil vesél.

Tedaj oblekel sem še mlád

Obletko xalno to;

Na gróbe vzorov sanj in nád

sože mi edaj tekó.

Rok 45

D. I. 125
I. 134.v I. Lulez.
118

Zvon 1879, 345.

Bojan

Limski dan.

Inečeni prst zemljó sdeva,
 Zrasán pod njim je hrib in plan,
 In solnce nanj jarnéje seva,
 Got je sijalo letni dan.

Iskri so polji dijamanti,
 Po drevju biserji blisče,
 Polók se v srebro rdi vkován ti,
 V látó vkovane pa goré.

Kar ti okó najdalje plava,
 Ke jasno, drasno in lepó;
 Frog bela stera se planjava,
 Nad njo se modro púne nebó.

A vsa lepota, ki tu seva,
Se duši moji mrtva zdi,
Kjer cvetja ni in kjer ni spreva,
Življenja ondi sereu ni.

Pa beli perst ji za cvetice
Prastert širok mrtvaški perst;
Pa merali svet odgnal je tice,
Kjer se je v cvetji gaj in vert.

To solnce ko pokopna sveča
Nad mrtvo stvarnico visi, -
Pač slika solnca je bliščeca,
A živo solnce to več ni!

Vsa zemlja v merali tej svetlobi
Pobeljena gomila je,
In meni na tem splošnem grobi
Britkost sence zalila je:

[Zimski dan. kake 8. !]

Podoba živa naše dobe

Li ti, ej jasni zimski dan:

Prepoln kot ona si svetlobe,

Kot ona mrtev in hladin!

Po glavah svetlo je in jasno,

A v srcih zimski mrak in mrak,

Tam ne poganja cvetje krasno,

Tam ne odmeva spev sladkih!

Pi pa, srcé, mi čuvaj cvetje,

Da mrak ne strè ga, ne vihar,

Pospravi v toplo ga zavojc,

Kot umen in skerbni vestnár.

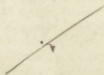

Jn vi, ej pesmi tožni glasi,

V tej zimi ne molčite nič;

Saj tudi v golem germi včas,

Zapoje kak samotni tic.

Ti, cvet in spev pozimski, budi
Ljudem spomin krasnejših let;
A budi brepenenje tudi,
Da vèrnili bi se spev in cvet !

1894

Rokso

43

D. I. 70.
I. 66.

I. 63.

O nevihti.

Zvon 1878, 161.

X.

Zaněsi nam, zaněsi Bož,
 Otmi nas rev, otmi nadlog!
 Groxi sovráhnica serolita,
 Voblatlov sivih plašč zavita;
 Beseda njena-grom rohněč,
 In njen poglěd je - blisk gorěč;
 Beseda grom in blisk očesa
 v tebeša in zemljó pretresa.
 Pod plaščem nosi bič pritrjit,
 Bji bič ix kern ledenik avit,
 Gorjě, če jexna ga zavzdigne,
 Če x njim po polji plodnem svigne,
 Gorjě!
 Glej, tam na polji setev mlada,
 Živilo naše, naša nada,
 Šibeče teče se drevó,
 Glej, pisan cvet na mladem verti,
 Agnjeni sok na vinski terti,
 Plakó oxira se v nebó,

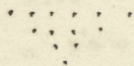
In vse se vije, vse trepeče,
Boji vse sibe se grozeče.
Zanesi nam, zanesi Bog,
Otmí nas rev, otmí nadlog!
Oh, saj te kličemo očeta,
Čaj prošnje siromaka kmeta,
Sprejmi naš jók, uddih in stóh,
Ne uniči žuljev pridnih rok!
Ti migni - blisku čar se vpihne,
Le perst razvzdigni - grom potihne,
Le véli, - bič se razdrobi,
Le žéli - led se raztopí,
In roka, ki je prej grozila,
Bo blagoslov na nas rosila.
Zanesi nam, zanesi Bog,
Otmí nas rev, otmí nadlog!

.....
Zastonj!
Vebó mu prošnje te ne čuje,
Vihár strašán
Čex dern in stern gromé prihruje,

Ledeno zernje v setve vsuje
 oblák temán -

Končán je cvet in sad obrán!
 Gorje!

Ozre se kmet na sterte nade,
 Ozre na sinko, hčerke mláde
 In divja bol skerbi strašné
 Pčetu v sèrci xabesné -
 Gorje ti vlogi kmet, gorje!

D. I. 73,

I². 69.

Posr 57

Zvon 1878, 177.

X.

I. 66

Vjetega tiča tožba.

Oj zemlja širna, zemlja lepa,
Ti cela bila si mi last;
Kdaj očka kletka me zaklepa,
Ko vjel sem se v nesrečno prast.

Ostrigli ok, so mi preroti,
Da ni mi moči v sinji arak,
Čeč hrib in plan-gorje siroči!-
Ne nosi več me valët krepak.

Ne nosi več me v log Košati,
Kjer mnog prebiva zvest mi drug,
Ni moči mi v jeseni z brati
I teh velik trat na Topli jug.

Z ognjenim ješlom umorili
 So mi nebeško luč oči,
 Pa božjih čud v narave krili
 Uživati mi moči ni!

Oko siroti oslepljeni,
 Oko edino je spomin,
 A on ni vir tolažbe meni,
 Spomin mi vir je bolečin.

Da mano ure solnčne sreče,
 Pred mano groza temnih dni,
 Krog mene stene večne jéče ...
 Pa naj spomin me veseli?!

Ldaj senčni gaj se v cvet odeva,
 Aj senčni gaj, moj rojstni raj,
 Glasno tam brator zbor popeva,
 Tu moj izgublja se vadihljaj.

Z družico drug tam prosto leta,
Izbral si gosto je drevo,
In drobno gnezdo skerbno spleta,
Da spal bi nečim rod mehkó.

A meni svet je ves osvetel,
Zapert in slep sem samotár,
Nikdár ne bodem gnezda plétd,
Gojil mladicev nikdár.

Merje mi v ječi sèrce vbogo,
Precevetna gine mi mladost...
Pač mnogo vzeli ste mi, mnogo,
Ho klato vzeli ste prostost!

A enega mi vzeli niste,
Pa mi ne vramete nikdár:
To permi so srebernočiste,
To je glasov nebeski dar.

Samotno v kletki bom popeval,
Dokler ne poči to sercé,
Vam dušo merilo bom ogreval
In sebi bom hladil gorje!

D. I. 77.

I^e 72.

Lrk. 52

Zvon 1878, 337.

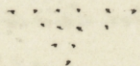
X.

Svetišče.

Z visšave zelene je cerkva bela
 Prijazno v dolinski odsevala svet;
 Tja romarjev četa je mnoga hitela
 Po mir, po tolaribo, ki nema ju svet.
 A cerkvice ni več! Židovi posuti,
 Brexböxniki oh, so razderli jih kruti;
 Zvonika ni zveta, ni čuti zvonov,
 Ne petja, ne verne molitve glasov.
 Darilca, darov in darilnikov ni,
 Svetilnikov več in tropilnikov ni;
 Zare je le luči na nebu goréče,
 Kropé jo meglé izpod neba roséče.
 Vše tern in osát je prerastel razpád,
 Po skalah tam plazi se pisan gád,
 In potnika groza obhaja,
 Ko vidi strupenega zmaja.
 A meni - kaj točnost obema sercé
 Ko cerkve spominjam se verhu goré,
 Kaj sôlra v otkó mi prihaja?

Svetišče najlepše je tvoje sercé,
 Prastóra ni ondi za zlate malike,
 Lexidale so ga najvišje roké,
 Naslittale notri nadzemeljske slike.
 Svetišče sercé je brezmejno ke Bog,
 Skrivnostno kot on ti, kot on neumljivo,
 Objéma ogreva ves zemeljski drog
 Z Gubernijo sveto in čisto in živo,
 Stotisoč svetil na vrhdišči gori,
 Stotisoč čutil v tem svetišči plamti,
 Ob luči so večni prižgana,
 Ni nična svetloba jim dana.
 Nesvetega nič se ni prišlo v ta hrám,
 Dušovi le blagi kraljujejo tam,
 Krilatoc ognjeni svetišču od praga
 Odganja sovraga! ---
 Ja tukaj na pragu kot romar stojim,
 Rad v tvoje svetišče upiram očesa
 In groza skrivnostna sercé mi potresa,
 Vleptoto čaróбно sama kren stermim.

Ko xřem u sietiŝči nadzemelŝto to,
Serce mi nesthončno je pólno Tatko,
Kot xerl bi v odperta nebésa.
In vendar - Haj siŝi mi vedno v spomin
Posuto sietiŝči na verhu viŝin?
Haj tožnost serce mi pokriva,
Haj sóla oko mi zaliva?....

Rok 53

Zvon 1879, 49.

X.

P. I. 87.
I. 75.

I. 72

I.
LanSerce sirota.

Osamelo, zapuščeno
 Četo tu stoji mladó,
 Čelo tožno in megleno
 In mokró mu je oko.

Matí mrtva, mrtve oči,
 Bratov nima ne sestrá;
 Brez domu po svetu joče,
 A kedó mu streho da?....

Ta sirota osamela
 Ti nevréno si sercé;
 Láte nima zemlja cela
 Brata ne in ne sestré.

Saj tvoj dom ni tu na sveti,
 Ti tam gori si domá,
 Tebe noče svet umeti,
 Ti ne moreš pa-svetá!

44
D. I. 82

1
Ck 54 I² 77.

Zvon 1879, 70.

I. 73

X.
Ti veselo poj!

Le zelëni, senčni gaj,
Čuhti nad menoj;
Jaz kot vedel list sedaj
Mirjem pod taboj.

Kaj ti, drobni tiček, dem:
Le veselo poj!
Poj, četudi jaz sem nem
Stari znanec tvoj!

Ti lahko imaš serce
In lahko perut,
Nič ne veš, kaj je gorje,
Kaj obup je gut.

Rádostno, krepko zgoliš
 Verh zelénih vej,
 Vedno v cvetji le živiš,
 Srečen si vselj.

Ho si v južni zletel raj,
 Bil je gaj zelén,
 Ho priplaval si naraj,
 Spet je pomlajén.

Meniš pač, da lanski list
 Bom ti spleta šé,
 In da jaz sem vedno tist
 Ho zdaj leta se?

Li ne veš, da zimski čas,
 Cvet je naš umèr,
 Ho, da je življenja mrak
 Šo sercé mi stèr!

Toda, tiček, kaj za to,
če umiram jaz?
Kaj, če cvetje prelepó
Vse je zimski mráz?

Glej, zelen je znova gaj,
Solnčno je nebó,
Zemlja cveto ko nekdaj
Živo in lepó.

Tiček, kviško v krat duhtec,
Pa skox gaj zelen,
Pusti list, na tleh ležec,
Vel in posušen!

Kaj ti mari, če molči
Stari znanec tvoj?
Srečen bodi, tiček, ti
In veselo poj!

Rek. 55

48
9. I. 85.

I² 80.

74
I. 76

Izon 1879, 225.
x.

Soci.

Krasná si, bistra hči planín,
Berdká v naravní si lepoti,
Ho ti prozórnikh globočín
Kevikto temne serd ne moti, -
Krasná si, hči planín!
Tvoj telt je živ in je legátt
Ho hod detlet v planine;
In jasna si ho gorstki evátt
In glasna - kakor spev kregiátt
Planinske je mladine, -
Krasná si, hči planín!
Rad gledam ti v valove bodre,
Valove te zelenomodore;
Temná zelén planinskih trávv
In vedra višnjevast višáv
Lepó se v njih je zlála;
Ka rosak sinjega nebá,
Ka rosak zelenih gorá
Lepoto to si pila, -
Krasná si, hči planín!

Ti meni si predraga znanika!
Ho z górskih prišumíš dobráv,
Od dóma se mi zdiš poslanika.
Kesača mnog mi ljub porzšáv,
Bog sprimi te tu sred planjav!....
Kakó glasno, ljub šumljav,
Kakó čvrsto, krepko skatljav,
Ho sred gorá svoj pot imáv!
A do pridereš na ravnine,
Kakaj te živa radost mine?
Kaj trudno ležeš in počasi,
Kakaj so tožni tvoji glasi?
Těžko se ločiš od hribóv,
Libelke tvojega valóvja?
Mar veš, da tečeš tik grobóv,
Grobóv slovenskega domóvja?
Obajno bol prač tu terpiš!
O tej boli točna in počasna,
Bzromna solka se mi zdiš,
A še kot solka krásna!....

Krasná si, bistra hči planin,
 Berdka v naravni si lepoti,
 Ko ti proxorNIK globočin
 Nevihte divje serd ne moti!
 Pa, oh, siroti tebi žuga
 Vihár grozán, vihar strašan:
 Prihrúmel z gorkéga bo juga,
 Divjál čez plodno bo raván,
 Ki tvoja jo napaja stuga -
 Gorje, da daleč ni ta dán!
 Nad tvojo jasen bo oblók, -
 Krog tebe pa svinčena toča
 In děš derudv in solz potók
 In blisk in grom, - oh, bitva vroča!
 Pod sekla britka bodo jekla,
 In ti mi boš hervava tekla;
 Kri naša te pojila bo,
 Sovražna te kalila bo!
 Takrat se spomni bistra soča,
 Kar gorke ti sercé naróča:

Kar bode skranjenih vodá
V oblakih tvojega neba,
Kar vode v tvojih to planinah,
Kar bode v cvetnih je ravninah,
Táčas prodèrvi vso na dán,
Karásti, vskipi v tok strášan!
Ne stiskaj se v meje begóv,
Serdita čex branve stópi,
Ter tujce zemlje lačne vtópi
Na dno razpenjenih valóv!

